

ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑΣ ὑπὸ τοῦ Κενταύρου ΕΥΡΥΤΙΩΝΟΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΠΑΓΗ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ
ΚΑΙ
ΛΑΠΙΘΩΝ.

- Καθ' ἃ λέγει ἡ μυθολογία, τὸ πάλαι ἦσαν ἐν Θεσσαλίᾳ δύο λαοί, οἱ Κένταυροι καὶ οἱ Λαπίθαι. Καὶ οἱ μὲν Λαπίθαι κατοικοῦντες ἐν τῇ Περρικίδι καὶ περὶ τῆς

τῶν ὄχθων τοῦ Πηνειοῦ, ἐφημίζοντο ὡς ἵππεῖς ἀριστοὶ δι' ἃ καὶ εἰς τούτους ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις τοῦ χαλκονοῦ· οἱ δὲ Κένταυροι κατέλουν περὶ τῶν ὄρεων Ὀσσῆς καὶ Πηλίου. Οὗτοι δὲ ἦσαν τέρατα μέχρι μὲν τῆς κοιλίας ἄνθρωποι, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας καὶ κάτω ἵπποι· τούτων δὲ ἐπιστημότατοι μνημονεύονται ὁ Νέσσοσ, ὃν συνηγέσαμεν ἀνωτέρω ἐν τοῖς περὶ Φιλοκτήτου, ὁ Χείρων, ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ Ἀμύκκος, ὁ Φῶλος καὶ ὁ Εὐρυτίων, ὃν θὰ γνωρίσωμεν τῶρα ἀμέσως.

Περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ εἶνε ἡ μεταξὺ τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν φοινικὴ μάχη, ἡ λεγομένη Κενταυρομαχία, ἐπελθοῦσα, ὡς λέγεται, ἐξ αἰτίας τοιαύτης·

μεταξὺ τῶν βάτων καὶ τῶν ἐρπυστικῶν δενδρυλλίων, κρεμώμενος ἀπὸ τῶν εὐλυγίστων κλάδων μετὰ πολλῆς εὐστροφίας.

Ἐν τούτοις ἀγγέλη γαλοτίγρων πηδῶσα ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ἐροίφθη πλησίον του ὡς λαίλαψ. Ταύτας ἰδὼν ὁ Γρηγόριος καὶ ἀκούων τὰς φρικαλέας κραυγὰς τῶν, ἐνόμισεν ὅτι ἤγγικεν ἡ τελευταία του ὥρα.

Κάτω δὲ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους—μὴ λησμονώμεν δὲ ὅτι ὁ Γρηγόριος ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν δένδρων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον—τὰ ὑψηλὰ γόρτα καὶ οἱ θάμνοι ἐσεύοντο ἀπαισίως. Βόαι γιγαντιαῖοι ἐδείκνυον τὴν στίλβουσαν ἀρχὴν τῶν καὶ διὰ μιᾶς ἐξησανίζοντο πρὸς ἀνατολάς. Ὑπερμεγέθεις σαῦραι ἔφρουγον ἐπίσης πρὸς ἀνατολάς κατευθυνόμεναι, νέφη δὲ πτηνῶν διέβαινον ὑπὲρ τὰς κορυφὰς τοῦ δάσους, ἔτι δὲ παμμέγιστοι πτερωτοὶ μύρμηκες πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος. Βλέπων τις τὰ φεύγοντα ταῦτα ζῶα, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἔσπευδον νὰ παρευρεθῶσιν εἰς ἐορτήν τινα σατανικήν.

Ζ'

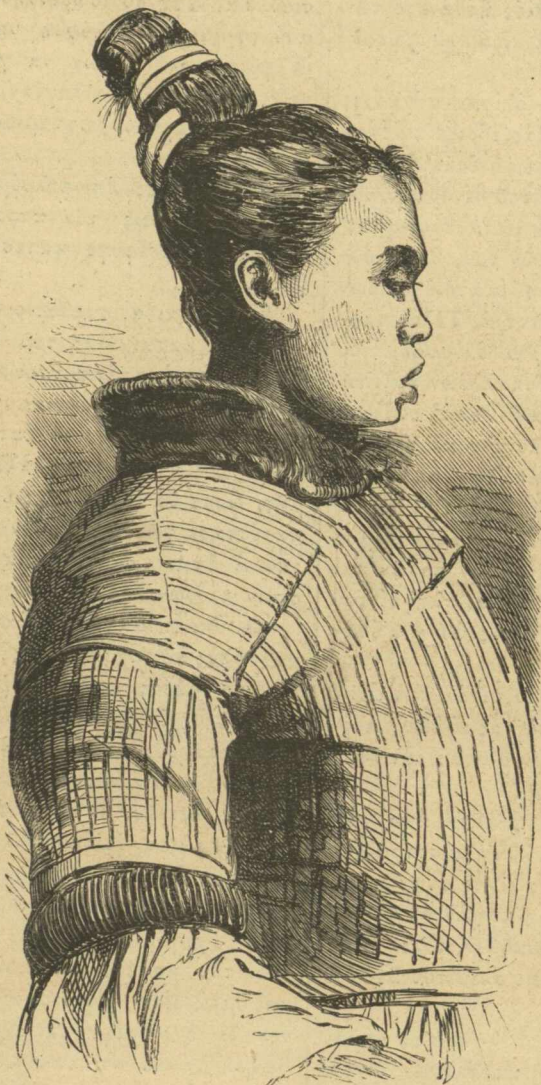
Λουτρὸν.

Ἡ ἀνγκυρία τοῦ Γρηγορίου ἠύξανε αἱ τίγρεις ὠρυόμεναι ἐπήδησαν ἔντρομοι ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων χωρὶς νὰ τον ἔδωσιν ἢ μᾶλλον χωρὶς νὰ καταδεχθῶσιν νὰ προσέξωσιν εἰς αὐτόν. Ἦτο ἀκατανόητον τὸ συμβαῖνον καὶ τὰ ἔντομα καὶ πᾶν ἔμφυχον ἐξηκολούθουν φεύγοντα.

Τὰ γόρτα ἐκλινον πρὸς τὴν γῆν, καταπατούμενα ὑπὸ τῶν φευγόντων ζῶων καὶ διεκρίνοντο ἤδη οἱ ὄφεις ἀγγεληδὸν ἔρποντες πρὸς τὸν ποταμόν, οἱ γιγαντιαῖοι φρῦνοι παρκίτησαντες τὴν φιλοσοφικὴν τῶν ἀπάθειαν ἔσπευδον βραδέως καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν ποταμόν. Μετ' αὐτοὺς ἐθεάθησαν ἔλαφοι, ἀγρίοχοιροί, ἄρκτοι, τάπειροι, ἀτελεύτητος συνοδία τετραπόδων.

Βεβιάως κᾶτι συνέβαινε. Πλημμύρα ἀρά γε; Διότι ἤκούετο ἤδη μακρόθεν βοῆ ὑπόκωφος.

Αἶφνης κροκόδειλος τρέχων διήλθε μετ' ὄρμης διὰ τῶν πυκνῶν κλάδων ἀκανθώδους θάμνου. Ὅσπερ δὲν ἦτο πλημμύρα.

ΝΕΑΝΙΣ ΕΣΚΙΜΩΑ (σελ. 166)

Ὁ Γρηγόριος διστάζων ἀνέβη μέχρι τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ δένδρου ψιθυρίζων μετὰ τρόμου. Μήπως εἶνε πυρκαϊά;

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη νάναβη τόσο ὑψηλά, διότι ἐφάνησαν ἤδη πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυσμὰς μέγισται γλώσσαι πυρός. Ὅλον τὸ δάσος ἐκαίετο. Οἱ πεντακόσιοι ἴσως πεσόντες κεραυνοὶ ἤναψαν τοὺς ξηροὺς κλάδους καὶ τὰ ῥητινώδη δένδρα. Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε διαδοθῆ ἔν ὀλίγη ὥρα, καὶ ἤδη πύρινος κύκλος ἔλαμπε βαθυμῆδὸν συστελλόμενος.

Ὁ Γρηγόριος βλασφημῶν ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὰς τίγρεις, τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἔντομα, κατευθυνόμενος πρὸς ἀνατολάς διότι εἰζευρεν ὅτι ταῦτα ἀφεύκτως ἔσπευδον πρὸς τὸν Ἀμαζόνειον ποταμόν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τρέξῃ, ἀφ' οὗ τὸ πῦρ πρὶν ἢ περισφίγγῃ τὰ μεγάλα δένδρα προεχώρει μετ' ὄρμης διὰ τοῦ ἔδαφους τοῦ δάσους; ἀφ' οὗ τὰ κατὰ γῆς ξηρὰ φύλλα ὡς ἐκμαγείας ἤναπτον καὶ ἐκάπνιζον φοβερά; Ὁ δυστυχὴς λογίας πρὶν ἢ κινδυνεύσῃ νὰ καῖ ζωντανός, ἦτο φόβος μήπως πνιγῇ ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ κάπνου, ὅστις μελανὸς ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανὸν καλύπτων ὅλον τὸ δάσος.

Ὁ Γρηγόριος παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου ἐπήδα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς πληγὰς καὶ τὰ κεντῆματα τὰ ὅποια ἐλάμβανε κατὰ πᾶν βῆμά του, ἄφινεν ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ ἐν ῥάκος ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἢ τῆς σαρκὸς του.

Πλησίον αὐτοῦ διήρχετο ἀγγέλη πιθήκων ὀλολύζοντων καὶ διαστρεφόντων τὸ πρόσωπόν τῶν ὑπὸ τοῦ φόβου ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἔτρεχεν ὁ Γρηγόριος μετὰ τῶν τετραχίρων τούτων, ἀμιλλώμενος πρὸς αὐτὰ κατὰ τὴν ταχύτητα.

Ἄλλ' ὅποια ἡμέρα ἦτο ἐκεῖνη! Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ τις σιδηρὰν κράσιν διὰ νάναβῃ εἰς τοὺς ἀμέτρους ἐκείνους κόπους τοῦ ὁποίου ὑπέφερε δώδεκα ἤδη ὥρας ὁ Γρηγόριος!..

Τέλος δ' αἰσθανθεὶς ὀλίγον δροσερώτερον τὸν αἶρα,

ἐνόησεν ὅτι ὁ ποταμὸς δὲν θάπειχε πολὺ. Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους, καὶ εἶδε τὸν ἀπέραντον ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ φοβερὸν ῥεῦμα παρέσυρε χιλιάδας ζῶων φευγόντων καὶ διευθυνόμενων πρὸς τὴν ἀντίπεραν αὐτοῦ ὄχθην· μόλις δ' ἐφθασεν ἐπὶ τοῦ τελευταίου δένδρου καὶ κάτωθεν αὐτοῦ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἀμυώδους ὄχθης ὅλα τὰ ζῶα συνθηροισμένα ἔντρομα, πηδῶντα καὶ σπαράσσοντα ἀλλήλα, θρηνωδῶς ὀλολύζοντα, σκάπτοντα (ἔπειτα συνέχεια.)

ΝΥΚΤΕΡΙΞ ΒΔΕΛΛΑ.

Ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀφρικῆς ἐστάλη πρὸς τινῶν μνηνῶν εἰς τὸν ἐν Παρισίοις Βοτανικὸν κήπον γιγαντιαία νυκτερίς. Περὶ τοῦ εἶδους τούτου τῶν νυκτερίδων διηγούνται τὸ ἐπόμενον περίεργον ἀνέκδοτον.

Στρατηγὸς τις ἐταξείδευεν εἰς Πολωνίαν μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του. Ἐσπέραν τινὰ φθάσας εἰς μικρὸν τι ξενοδοχεῖον, ἐζήτησε δωμάτιον ἵνα διανυκτερεύσῃ, ὃ δὲ ξενοδόχος τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι ὅλα τὰ δωμάτια του

ΣΚΗΝΑΙ ΕΣΚΙΜΩΩΝ (σελ. 166)

εἶνε κατεληκμένα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ στρατηγὸς ἐπέμενε ζητῶν δωμάτιον, ὁ ξενοδόχος τῷ εἶπεν ὅτι εἶχε μὲν δωμάτιον κενόν, ἀλλὰ δὲν τὸ δίδει διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κοιμηθῇ τις ἐν αὐτῷ. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ στρατηγοῦ τὴν αἰτίαν, ἐκεῖνος πρῶτον μὲν δὲν ἠθέλησε νὰποκριθῇ, ἀλλὰ τέλος μετὰ πολλὰ ὠμολόγησε, ὅτι τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο στοιχειωμένον, ὡς φαίνεται, διότι ἐν διαστήματι ὀλίγων μνηνῶν πέντε ξένοι κοιμηθέντες ἐκ διαλειμμάτων ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἐπιούσαν εὐρίσκοντο νεκροὶ πλέοντες ἐν τῷ αἵματί των καὶ μόνην πληγὴν ἔχοντες μικρὸν τι κέντημα κατὰ τὸν λαίμον, ὁμοιάζον πρὸς τὸ κέντημα τῆς βδέλ-

λας, ἦτο δὲ ἀδύνατον νάνακαλυφθῶσιν οἱ δολοφόνοι.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ στρατηγός, εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ κοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, παρέλαβε δὲ καὶ τὸν γενναῖόν του ὑπηρετήν, ὅστις ἐπιμόνως ἐζήτησε νὰ μείνῃ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ τοῦ κυρίου του.

Εἰσῆλθον λοιπὸν ἐν τῷ στοιχειωμένῳ δωματίῳ καὶ ὁ στρατηγὸς εὐθυμὸς καὶ ἀστείζόμενος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον, ὃ δὲ ὑπηρετὴς ἐκάθησε πλησίον τῆς κλίνης ἑτοιμὸς νὰποκρούσῃ πάντα κίνδυνον.

Καὶ τὸ μὲν ποῦτον ζῆισυ τῆς νυκτὸς προῆλθεν ἐν

στεύης ἐμέ, τώρα θὰ περάσουν οἱ *Νυκτοφύλακες* καὶ θὰ τους πιστεύσης.

Καὶ τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέρχεται ὁ *Νυκτοφύλαξ*, μεθ' οὗ εἶμαι συνεννόημένος, καὶ ἀναφωνεῖ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του, *Ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια!*.. *Ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια!*..

— Ἦκουσες; λέγω τότε εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἐξώρας ἦλθα ἢ ἐνωρίς;

Ἐκείνη δὲ ζητεῖ συγγνώμην διὰ τὸ λάθος της, καὶ ἀποκοιμᾶται, καὶ οὕτω πως ἀποφεύγω σπουδαίαν διένεξιν, καὶ κοιμῶμαι καὶ ἐγὼ ἡσυχος χωρὶς νὰ συγχυσθῶ.

Ἴδού διατί, προσέθηκέν ὁ φίλος μου, ἐν ὅσῳ θὰ

ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

ἤμαι δημοτικὸς σύμβουλος, οὐδέποτε θὰ ψηφίσω ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν *Νυκτοφυλάκων*. Σοὶ ἐνεπιστεύθην τὸ μυστικόν μου, τὸ ὑποῖον σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ εἴπης εἰς κανένα.

Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ ὑπεσχέθην ὅτι δὲν θὰ το εἶπω, ἰδοὺ

σήμερον τὸ γράφω μόνον, μὴ θέλων νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.